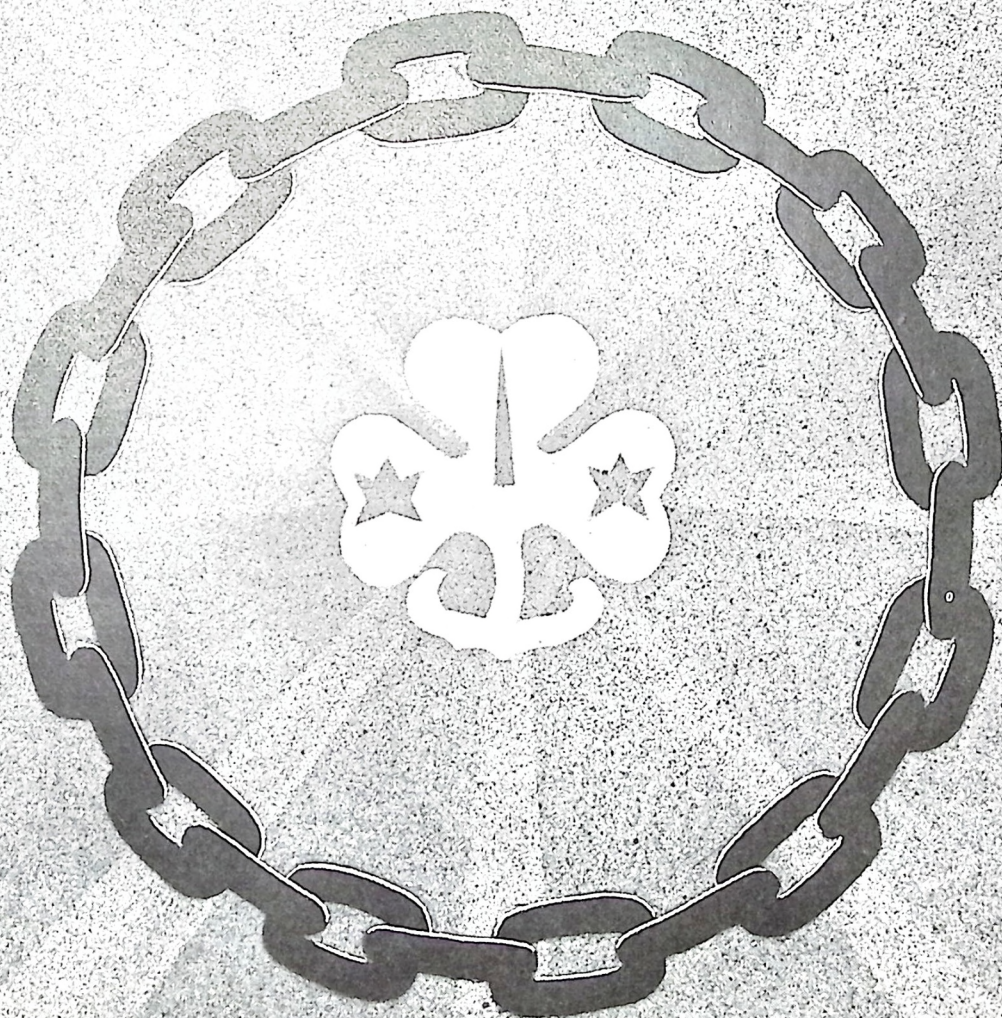

PIGESPEIDERNE

MÅNEDENS VERS

Noget om livet selv.

*Store ord på flot papir
kan dupere mange.
Jeg vil ikke ha' gevir
over mine sange.*

*Hvad skal jeg med glitter på
mine tankers grene.
Mine øjne titter på
alt, som gør dem rene.*

*Spurven kender osse mig
selv om jeg er lille.
Sneglen på min søndagsvej.
Skovens muntre kilde.*

*Alt i verden vil mig vel.
Intet går forbi mig.
Gråd og latter, gry og kvæld,
synger inde i mig.*

Halfdan Rasmussen

En undskyldning

I korrekturen til Galatheabrevet i novemberbladet har jeg overset, at der var brugt det uheldige ord „kommunistbänder“ i forbindelse med nogle uroligheder i Indien. Jeg er ked af dette ord, som har en odios klang ikke mindst i et absolut upolitisk korps, og bringer herved læserne min undskyldning.

Redaktøren

Kære spejdere!

Så er vi allerede godt inde i det nye år, og nu véd vi, hvordan det ser ud, og det adskiller sig ikke så meget fra det foregående. Skyerne hænger os lidt tungt om ørerne nu i begyndelsen af januar, og somme tider går der hul på dem, og det er ikke sne, der drysser ned, men tung regn til sorg for alle glade skihoppere, skøjteløbere og slædekørere. Men på et område adskiller 1952 sig fra 1951. Det er jo skudår i år, februar har 29 dage, og damerne har lov til at fri til den, de holder af, og siger han ikke ja, skal han rykke ud med 12 par handsker, så det er en dyr spøg!

Hvorfor skuddagen falder midt i måneden og ikke den 29. har jeg aldrig kunnet forstå, men det forstår vel han, der skriver almanakken. Jeg har altid tænkt mig, at det var den mand, der bor på toppen af Rundetårn, for han har sådan et godt udsyn og udblik, men det er det vist slet ikke.

Tænk at få sådan en dag helt forærende, en hel lang blank dag, som er ganske ekstra. Alle burde have fri på skuddagen og gøre lige, hvad de havde lyst til. Nogle ville foræde sig i chokoladefrøer, andre ville sove hele dagen, mange ville ikke gå i skole, nogle ville sætte sig i en hygge-krog med en ny bog, der ikke var skåret op endnu af bare nyhed o. s. v., o. s. v. Men man kunne også gøre dagen endnu mere ekstraordinær (det betyder endnu mere helt ualmindelig). Man kunne bruge dagen til at gøre sig gode venner med en, man var blevet ukammerater med. Man kunne gøre et stykke arbejde, der har ligget og ventet, og som ligger tungt på samvittigheden, for det skal jo gøres, og det bliver så støvet af ikke at blive gjort. Man kunne gøre en lille stilfærdig god gerning af den slags, der er brug for, for at gøre andre glade. Der er så mange af den slags små gerninger, som man så godt ved burde gøres for at få solen til at skinne lidt hjertegodt for andre, men man venter på, at andre vil gøre det, at andre vil se, hvad der skal gøres. Nu kunne man bruge den gode ekstra dag til at gøre det selv.

Nå, det er bare et forslag. Jeg ved jo nok, hvordan jeg selv vil bruge den dag, men jeg vil også give mig stunder til at glæde mig over dagene, der blev længere, lyset der blev anderledes og forjættede, at det snart blev forår!

Annesofie

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

NR. 1 * FEBRUAR 1952 * 35. ÅRGANG

Hvert land sine skikke -

Juleaften skurer børnene i Holland deres træsko, så de bliver fint hvide, fylder dem med hø og sætter dem udenfor døren til Sct. Nicholas' hvide hest. Om morgenen er høet forsvundet — og træskoene fulde af legetøj og godter.

I England og Amerika er det strømper, der hænges op for at blive fyldt af „Sancta Claus“, der kommer kørende i flyvende fart i sin slæde, trukket af rensdyr.

I Italien ligger der gaver til alle i familien i en stor krukke, men ind imellem er der narrepakker — som intet indeholder — de er bare lagt i for sjov.

De schweiziske børn kalder julenissen „Samichlaus“. Han marcherer sammen med sine hjælpere gennem gaderne. De ringer med klokker og blæser i horn.

I Frankrig stiller børnene deres sko parat foran pejsen, for julenat kommer „Bonhomme Noël“ ned gennem skorstenen med mange rare ting.

I Mexico har man selskab hver eneste aften i ni dage før jul. Så kan I selv tænke jer til, hvor udmattede de må være, når de når til selve juleaften, hvor julemiddagen oven i købet først indtages klokken 10 aften. Da er der sikkert sand i mange små øjne.

Ligesom julen fejres forskelligt verden over, vil også den internationale pigespejderdag, den 22. februar, blive fejret efter hvert lands tradition og skikke.

Kun ganske nye spejdere ved endnu ikke, hvilken dag, det er, vi som spejdere fejrer, eller hvad idéen er dermed; men til ære for dem skal det gentages, som I andre betragter som en selvfølge:

Den 22. februar var både Baden-Powells og hans kone, Lady Baden-Powells fødselsdag, og der er god grund til at mindes og takke dem begge; men typisk for bevægelsen og dens stifter er dagen ikke så meget blevet en mindedag over skete ting, som en dag, der maner til stadig hjælpsomhed og interesse for andre og åbent blik for, hvor hjælpen tiltrænges.

Det er blevet en dag, hvor vi tænker på spejdere i alle andre lande, og det er selvfølgelig lettest for os, der efterhånden kender mange udenlandske spejdere; men blot det at have de samme idealer og interesser er noget, der knytter os sammen, og gør os mere forstående og åbne.

Denne morsomme dobbelte fødselsdag er også blevet den dag, hvor vi hver især giver vores lille skilling som et bidrag til at fremme spejderbevægelsen i de lande, der har — eller har haft krig eller indre uroligheder, de såkaldte underudviklede lande eller de steder, hvor kvinderne endnu ikke har opnået de udviklingsmuligheder og gode levevilkår, som vi i de fleste europæiske lande er så lykkelige at have.

„Thinkingdayfonden“, som jeres 10-ører og andre spejders: pennier, cents, annas, heller, centimer, filler eller groschen går til, blev stiftet i 1933.

„Mange bække små gør en stor å,“ plejer vi at sige; men her, hvor alverdens børn hjælper til, er det blevet en rivende strøm af penge, der har gavnet mere, end I aner.

„Thinkingdayfonden“ har hjulpet med at oprette og udstyre det internationale „Pigespejderhus“, „Our Ark“, i London.

Efter den sidste verdenskrig blev mange lande, der havde lidt under krigen, hjulpet igang igen med udstyr og uniformer og andre nødvendige ting.

Fonden har til stadighed sørget for trænere til Tyskland og Østrig og har forsynet disse lande med håndbøger og materialer, den finansierer internationale træninger for førere og bekoster oversættelse og rykning af spejderlitteratur til lande, der ikke selv kan klare opgaven.

Et stort arbejde er også blevet udført blandt „displaced persons“, flygtninge, fra mange forskellige europæiske lande.

I ser, at der er nok at tage fat på, og derfor er det så vigtigt, at vi alle hjælper. Morsomt er det, hvis I selv tjener pengene, og glædeligt er det, hvis I kan klare at give en 25-øre.

Sådan som de forskellige måder at holde jul på kort er beskrevet i begyndelsen, ville det være morsomt næste år at kunne fortælle jer om forskellige måder at fejre den internationale pigespejderdag på. Jeg har en chance for at skaffe jer det at vide, da jeg er en af de heldige, der skal deltage i pigespejdernes verdenskonference i Norge til sommer.

Jeg skal love jer at spørge til højre og venstre: Indien, Pakistan, Ægypten, England, Grækenland, Frankrig, U. S. A., Belgien, Brasilien o. s. v.

Men mig kunne det jo omvendt mere at høre, hvilke gode idéer og traditioner I har! Hvis I har noget spændende at fortælle om netop jeres måde at fejre dagen på, så send mig et par linier derom. Det vil jeg så fortælle videre til alle de udlændinge, der gerne vil vide noget om os.

Verden og menneskene trænger til fred og forståelse — engang må vi vel lære, hvordan vi skal bære os ad! De forenede nationer arbejder på at udvikle mellemfolkelig forståelse, d. v. s. godt kammeratskab mellem de forskellige folkeslag.

Det er ikke svært at være en god kammerat, når man har det godt og morsomt. Vanskeligheden begynder først, sammen med ens egne vanskeligheder og problemer.

Sådan er det også med stater, tror jeg — deres indre vanskeligheder slår ud som fjendskab mod andre stater.

Det, som Baden-Powell engang sagde om lykke, kunne vist både stater og spejdere lære en

hel del af. B.-P. sagde: Jeg tror, at Gud skabte os, for at vi skulle være lykkelige og nyde livet.

Lykke kommer ikke af at være rig eller gøre karriere. Vejen til den sande lykke er at sprede lykke til andre.

Lis Starcke,
Egegården, Kgs. Lyngby

FROMSE

blader i sine julehilsener og tænker på mange venner

Gudskelov for Rohdenlejren, for her oplevede vi for første gang i korpsets historie, at penneven mødtes med penneven. Når man tror på det internationale arbejde som noget centralt i spejderbevægelsen, var det dejligt at se det internationale sat i højsædet i Rohdenlejren, og glædeligt var også vort pennevennemøde, hvor der herskede den lystigste stemning og gladeste forvirring på grund af sprogvanskelighederne, som man dog fik overvundet, når f. eks. Lydie Guinard fra Algier på fransk gennem „Pen“ fra England oversatte til os på engelsk! Radiospeakeren fandt da også vej om af vort hjørne for at få os med i sin udsendelse.

Tyskerne, der var med først hos os og senere på Spejderbakken hos KFUK, er jeg i livlig brevveksling med. De er så glade for vore spejdersange og bruger dem til at bygge deres egne nye over. De er også glade for vore blade og søger at lære dansk ved at studere dem. Pigespejderne fra Brehmen har fortalt mig, at de som jule-goodturn ville tage sig af den litauiske fører Amanda, der lever under meget dårlige forhold i Tyskland. Alle, der var med i lejren i Litauen, husker alle tiders Amanda. Hun fandt frem til mig efter krigen gennem Røde Kors og Korpskontoret. Mine pakker til hende når frem gennem fælles venner i Sverige.

2 breve er nået frem til mig fra Tjekoslovakiet og Ungarn. Jeg synes, at der står så meget at læse mellem linjerne i de to breve. Den internationale postboxsekretær i Canada fortæller om vort Spejderhus' plejebarn, Irene Van fra Estland. Og mens vi er ved Estland, så har estiske spejdere i Sverige bedt mig komme derover for at holde foredrag. Marcelle fra Schweiz takker for i sommer. Mange hilsener foreligger fra Eng-

land og Skotland, og Lady B.-P.'s julekort i år er en slags stamtavle over familien Baden-Powell, morsom og personlig som alle de tidligere år. Islands chef inviterer mig til at deltage i en jubilæumslejr.

Tidligere finske chefer husker mig med en hilsen, og jeg mindes glade dage sammen med dem. Fra drengespejderchefen i Portugal foreligger en hilsen på portugisisk, men jeg ved ærlig talt endnu ikke, hvad der står i den. Til gengæld sender Østrig sin hilsen på 6 sprog, og New York har haft den samme gode idé. Pigespejdere i Ham-

Fromse fra Måløv møder sin afrikanske penneven i Østrig

burg har gjort mig den glæde at sende en hilsen, hvor alle deltagere har skrevet på, og den samme idé har Gildesbrødrene i Salzburg haft. Fra Australien foreligger der et fint billede af pigespejdernes hus, som Lady B.-P. har indviet og kaldt Paxlease. „Mine flygtninge“, som jeg kalder dem, skriver til mig fra hele verden.

Og hvad vil jeg så med at fortælle jer om de mange breve fra hele verden, der gjorde min jul glad og fik mig til igen at føle, at jeg sad i Måløv med hele verden i min hule hånd? Jo, jeg ville gerne, at alle I, der har pennevenner eller tænker på at få en sådan, skal forstå, hvor megen glæde man har af en sådan forbindelse, og hvor meget rigere man føler sig, at man virkelig føler sig som et lille led i en verdensomspændende kæde af venner og god vilje og kærlige tanker. Og alle I, der er så unge, at I endnu kun står ved jeres livsbanes begyndelse, I skal vide af en gammel rotte, at man kan få så mange glæder af at gøre noget ud af sit korrespondancearbejde. Når man har så mange venner ude i verden, som jeg har, synes man, om så verden er aldrig så meget af

lave, at man alligevel er med til noget, der er godt og positivt, og man sander det gamle ord, at enighed gør stærk. Og med dette gamle ord-sprog ønsker jeg jer som pigespejdere, at I må få forståelse af dette meget vigtige punkt i vort fælles spejderarbejde.

Fromse

★ ★ ★ P O S T B O X ★ ★ ★

Her i Måløv ligger der forskellige adresser og venter på jer, adresser på spejdere fra 10 år til 16-17.

2 sp. fra *Philippinerne*.

1 trop i *England* vil gerne i forbindelse med en dansk trop.

Patruljefører i *Holland*, 16 år, tysk, engelsk eller fransk.
Blåmejsefører i *England*.

Trop i *Amerika* ønsker forbindelse med en dansk trop.

I *Kolding* er en patrulje, der hedder Hjortepatruljen, som gerne vil i forbindelse med en patrulje på Fyn. Alderen 11-15 år.

Patrulje i *Helsingborg* vil gerne i forbindelse med dansk patrulje.

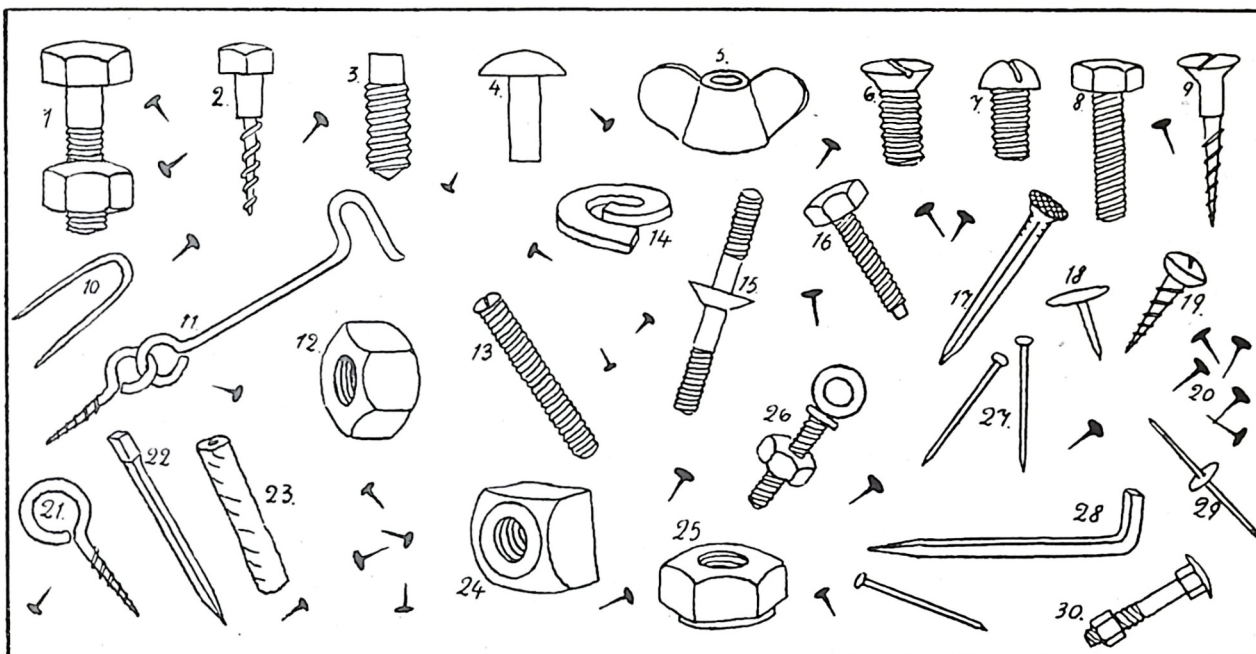
14-årig *norsk* spejder vil gerne skrive med en jævnaldrende dansk spejder.

Godt nytår!

Fromse

Hvad hedder sådan en himstergims til en vejrmølle?

1. Bolt, 2. fransk træskrue, 3. stopringskrue, 4. nitte, 5. fløjmotrik, 6. maskinskrue med udsænket hoved, 7. maskinskrue med halvrundt hoved, 8. satskrue, 9. træskrue, 10. krampe, 11. krog, 12. dobbelttrejset motrik, 13. gevindtap med kærø og spids, 14. fjedrende underlagsskive, 15. tap-skrue med udsænket bryst, 16. sekstantskrue med frigang og tap, 17. som, 18. rørskrue, 19. skrue med linseformet hoved, 20. skomagersøm (blå kamstift), 21. øsken, 22. dykker, 23. rawlplug, 24. omlobermotrik, 25. halsmotrik, 26. øjebolt, 27. trådstift, 28. stålhage, 29. dyvel, 30. brædebolt

JULEMÅNEDENS VINDERE

BLADTROLDEN har udtrukket vinderne af
Julekonkurrencen!

1. præmie på 15 kr. er vundet af *Bente Sirius-Clausen*, Hillerødsgade 67, II, th.
 2. præmie på 10 kr. er vundet af *Else Toft*, Ramsherred 2, Åbenrå.
 2. præmie på 10 kr. er vundet af *Anna Margrethe Rasmussen*, stue 64 C, I, Nørre Hospital, Kbhvn. N.
- Bladtrollden takker for den store deltagelse i konkurrencen og ønsker vinderne meget tillykke!

DEPOTETS PRÆMIEOPGAVE

Depotet siger mange tak for alle de breve, som indeholdt løsningen på præmieopgaven i julekataloget. De heldige vindere blev:

1. præmie. Tværsæk: *Inge Petersen*, Tirstrup, Østjylland.
2. præmie. Håndbog i skind: *Birthe Rossing Johansen*, Magleby pr. Borre, Mon.
3. præmie. Håndlygte: *Eva Wisse*, Gartnervænget 1, Sønderborg.
4. præmie. Halstørklæde: *Else Jersø Bendix*, Hjallesøvej 56, Odense.

5. præmie. Sangbog i skind: *Hanne Withen*, Galtens st.
 6. præmie. Vandfad: *Elisabeth Winding*, Geelsvej 29, Holte.
 7. præmie. Lommebog: *Rose Marie Ejlersen*, Johan Mantziusvej 9, Birkerød.
 8. præmie. Lommebog: *Else Christiansen*, Nørregade 37, Glamsbjerg.
 9. præmie. Træspejder: *Lene Pedersen*, Stationsvej 8, Høng, Sj.
 10. præmie. Træspejder: *Helle Steenstrup*, Hegnet 3, Holbæk.
- Trostpræmie. „Blåkløkke“, Værmlandsvej 12, Rønne.

SALG AF SPEJDERJUL

Vort korps solgte 13,000 stk., men kunne have solgt flere.

Resultatet af præmiekonkurrencen for bedste salg blev:
Trop: Nykøbing F., 810 stk. (13 stk. pr. spejder).
Præmie: Gavekort på 25 kr. til Depotet.
Patrulje: Taipa, Nykøbing F., 125 stk. (18 stk. pr. spejd.)
Præmie: 1 patruljekogesæt.
Spejder: Kirsten Andreasen, Nykøbing F., 74 stk.
Præmie: 1 korttaske.

TROPPENE FORTÆLLER

—○—

Stubbekøbing har fået sit ønske opfyldt

Endelig er en 26-årig gammel trops ønske gået i opfyldelse. Stubbekøbing-troppen har fået det dejligste hus, man kan tænke sig. Efter mange og lange forhandlinger om hus, grund og penge lykkedes det endelig vores tropsråd at få fat i en gammel barak, som det ved meget stor hjælp fra forældrenes side er lykkedes at få fiks og færdig til indvielsen, der var bestemt til den 15. december. Dagen oprandt med let regn, men da vi kl. 15 gik gennem byens gader med fane, standere og tromme, var det, ligesom alle ville glæde sig med os, og solen brød svagt frem. Da vi ankom, var de ca. 20 specielt indbudte allerede kommet og havde besat huset med alle dets herligheder, f.eks. køkken med gas og vand, „Trine“ med træk og slip og håndvask, patrulje- og tropslokale med hver sin kakkellov og en dejlig stor entré. Alle var meget imponeret, og efter at fru Redso, der er vores tropsrådsformand, havde holdt velkomsttalen og overdraget Hanne nøglen til huset, fik vi sodavand og småkager, og de andre vin. Derefter slog alle spejderne kreds om huset og sang en hjemmelavet sang.

Om aftenen var alle forældrene indbudt for at beundre huset. Det var en dejlig dag, og vi spejdere ved ikke, hvordan vi skal takke tropsrådet for alt, hvad de har gjort for os.

I. R.

Også Nyborg har fået en hytte

Søndag den 14. oktober indviede I. Nyborg trop sin hytte, „Kløverhytten“. Den er bygget af en barak, som vi købte i Oksbøl og er opført som fritidsarbejde med frivillig arbejdskraft ydet af spejderfædre og Sct. Georgsgildet. Spejderne har hjulpet til med alt, hvad vi kunne. „Kløverhytten“ rummer en stor mødesal, 3 patruljerum, køkken, entré og toilet. Grunden er på 252 m², og der er plads til en ovelsesplads i lejrteknik.

Den festlige indvielse overværedes af „Moster“ og „Søren“, af førerne fra de andre spejderkorps og FDF og mange spejderforældre. Vi fik mange smukke gaver og blomster.

Seniorpatruljen markerede indvielsen af „Kløverhytten“ ved at udsende en vandrekurv. Seniorerne har gennem længere tid arbejdet på den. Resultatet er blevet en smukt udstyret kurv med et meget righoldigt babyudstyr.

Den begivenhedsrige dag sluttede med en munter spejderfest i den nye hytte.

Flamme

Med et lysende mål for mit øje
og et sind, der er vendt mod det høje,
vil jeg søge i verden ud,
følge spejdernes store bud:

Have mod!

Være god!

Jeg har drømt om de fremmede lande,
for derude bag havenes vande
vil jeg finde et venskabsbånd,
der er knyttet af pigers hånd
over land,
over vand.

Og jeg ved, at derude det findes!
Og jeg ved, at der hjerterne bindes
ind i kæden som bindeled
til en strålende verdensfred.

Den findes ...
og vindes!

Valse

— også en spejderhytte,
„Squirrel House“ ved Our Chalet, Adelboden, Schweiz

Lady Baden-Powell's julehilsen 1951

Here I am with my own family, thinking of my many friends, and of the members of the great World family of Guides as well.

ROBERT BADEN-POWELL... b. Feb. 22 nd 1857 (d. 8.1.41) OLAVE BADEN-POWELL... b. Feb. 22 nd 1889			Married - October 30 th 1912
PETER BADEN-POWELL CARINE b. Oct. 30 th 1915 b. Oct. 30 th 1910	HEATHER KING (née B-P) b. June 1 st 1915 JOHN KING b. Nov. 4 th 1915	BETTY CLAY (née B-P) b. Apr. 16 th 1917 GERVAS CLAY b. Apr. 16 th 1907	
ROBERT b. Oct. 15 th 1936 DAVID b. Dec. 11 th 1940 WENDY b. Sept. 15 th 1944	MICHAEL b. Sept. 26 th 1942 TIMOTHY b. Feb. 22 nd 1946	GILLIAN b. June 14 th 1937 ROBIN b. Apr. 16 th 1939 NIGEL b. Feb. 10 th 1943 CRISPIN b. Nov. 15 th 1944	

To you all I send, as fully as ever,
 my best wishes for a happy Xmas, and
 a good New Year.

Olave Baden-Powell

Christmas 1951

Mens

VI FORBEREDER OS

* * *

„Kan du ikke finde et nemt flag til mig?“ spørger Stampe og fægter vildt med saksen, mens hun roder i bunken med det kulørte papir.

„Jeg kan snart ikke finde flere nemme flag, der er kun de svære tilbage, men hvad mener du om Argentina?“

Stampe klør sig eftertænksomt i nakken med saksen og studerer flagkortet. „Blåt, hvidt og med en mariekiks i midten, jeg prøver.“

„Kan man nu begribe, at man har fundet på at lave sådan nogle indviklede flag, som ingen mennesker kan finde ud af,“ Susan sidder og stønner over det brasilianske.

„Vent bare til I kommer til emblemerne,“ trøster Ki, med næsen nede i tuschflasken.

„Er der spejdere i Transjordanien — i Pakistan — i Tunis og Vatikanstaten?“ „Hvorfor er Polens flag omvendt af Monaco?“ „Hvad betyder de bogstaver på det arabiske flag?“ „Hvor ligger Costa Rico, San Marino og Yemen?“ De spørger alle sammen som besatte, og jeg svarer så godt, jeg formår — mest „det ved jeg ikke“ — og angrer af hjertet, at jeg ikke forud for dette møde prøvede at udfylde nogle af de huller i min geografiske viden, som med usvigelig sikkerhed kan føres tilbage til adskillige af skolens geografitimer, som jeg tilbragte uden for døren. Dumbo har selvfølgelig klister over hele overkroppen og kulørt glanspapir i håret. „Er der slet ingen spejdere i sovjetunionen?“ spørger hun med et lille håb i øjnene. Jeg dukker ned i min hukommelse, langt nede finder jeg noget, som jeg ikke ved, om jeg har hørt, læst eller drømt. En beretning om nogle russiske spejdere, der samlede en gang om året, hemmeligt, på et bestemt sted, sang deres spejdersange og talte tyst om gamle dage og tændte et bål lige netop på det sted, hvor deres gamle fane og stander var nedgravet i jorden. Dumbo får beretningen, og vi er enige om, at den er smuk, og er den måske ikke helt sand, så kunne den dog så godt være det, og det er jo næsten lige så vigtigt ...

Til gengæld skal jeg fortælle noget, som jeg ved er sandt, for det er en norsk spejderkammerat, der har fortalt mig det, og hun har selv oplevet det. Under besættelsen, da det var forbudt at være spejder i Norge, da de havde måttet aflevere uniformer og alt spejdermateriel og ikke måtte holde møder eller sammenkomster af nogen art, skete det, at det den 22. februar efter mørkets frembrud bankede på døren hos tropsføreren, og ind kom en spejder, to minutter senere kom en anden, så endnu en, så to, og tilsidst var der over 50 mennesker samlede i en stue. De kunne selvfølgelig ikke afholde sig fra at synge bare en sang, selv om de vidste, at det var frygtelig risikabelt. De nærmest hviskede den frem allesammen for at eventuelle vagtposter ikke skulle høre det, og alligevel lød det temmelig voldsomt selvfølgelig. Nu kan jeg se på jer, at I venter en temmelig dramatisk slutning, deri må jeg skuffe jer. „Mødet“ endte i al fredsommelighed med, at tropsførerens far kom hjem og satte en stopper for larmen, og de skiltes og gik stille hjem en eller to ad gangen for at ingen skulle få mistanke om, hvor mange de havde været sammen. Det, som havde haft den store betydning for disse spejdere, var, at de havde været der allesammen — ikke een havde manglet, og det til trods for, at intet havde været aftalt i forvejen. Så stærkt kan fællesskabet føles i farens og modgangens tid.

„Vi er vist nogle utaknemmelige bæster,“ siger Gitte, „vi har alt for meget, tror jeg.“

Ja, og alt for let adgang til al ting. Det, man

skal slaas for, bliver en så kært, det man har mistet så dyrebart.

„De baltiske flag er ikke mere med på flagkortet, hvordan er de? Dem har jeg lyst til at lave,“ siger Lilleputte.

Vi sender en varm tanke til alle de baltere, vi traf i Danmark som fattige flygtninge, så fattige som man næsten kan blive, for de havde mistet både deres fædreland og troen på fremtiden. Vi husker så godt esternes smukke nationaldragter i korpslejn og den vemodige tone i deres sange, og prøver at være lidt taknemmelige for alt det vi har.

„Hvorfor skal thinkingday og internationalt fællesskab altid være så vældig alvorligt, ja, sommetider sorgeligt, det skulle da egentlig være noget, man var rigtig glad for.“

— I har ret, det kan bare være svært at glæde sig, når man ved, der sidder så mange af ens spejderkammerater rundt omkring og har det rigtig skidt — ja i det hele taget når så mange mennesker lider så forfærdeligt. Men vi gavner jo ingen ved at sidde og sørge sammen, det er sandt og Baden-Powell har sagt os noget om det. „Hvis vi udnytter lejligheden, har vi spejdere det i vor magt at gøre en indsats for den lidende verden, men hvis vi lader stå til, taber vi vor chance.“

„Vi har givet min gamle frakke til de over-svømmede italienere,“ siger Winnie, „men det hjælper selvfølgelig ikke så meget,“ tilføjer hun efter at have tænkt sig lidt om.

„Jo, international forståelse er det vigtigste,“ tror jeg.

„Er det ikke lidt meget forlangt, at en lille spejder, der bor i en lille flække et sted i det mørke Jylland f. eks. og som aldrig har set en spejder uden for sin egen trop, skal kunne tænke internationalt og have international forståelse?“ spørger Trads.

„Men det er jo netop dette med forståelsen. Vi må lære at indstille os på at forstå hinanden, respektere hinandens ret til at tænke og mene forskelligt, til at føre en vidt forskellig tilværelse, når vi ikke skader hinanden dermed. Det gælder jo lige fuldt patruljekammeraten på den anden side gaden, der er opdraget anderledes og lever under andre forhold i sit hjem, fordi de måske der er rigere, fattigere, mere kunstneriske eller

hvor forskellen nu ligger, men det er her, vi skal begynde, ikke altid pege fingre af dem, der er anderledes, men netop finde ud af, hvorfor de er anderledes, og at det jo ubetinget er en fordel, at ikke alle er skåret over samme læst. Fra familien over for må vi videreføre denne indstilling til dem, der bor på den anden side Storebælt, og derefter over Atlanten og endnu længere.

„Jeg kender en trop, der skal til udlandet til sommer,“ siger Lystig.

„Der er flere i divisionen, der allerede har været ude,“ kommer det stilfærdigt anklagende fra Ingrid.

Jeres tur kommer også, stol på det, indtil da kan vi forberede os på at blive værdige repræsentanter for vort land, især når det gælder forståelse.

„Og sparer sammen,“ kommer det praktisk fra Gitte.

Straks er vi midt i vor yndlingsbeskæftigelse, nemlig planlægning af rejsen til månen med 14 dages ophold på et luftkastel, og jeg må fortælle igen og igen, om hvad jeg så, og hvad jeg oplevede på nogle af mine små afstikkere.

Åbningen af Jamboreen i sommer i Østrig var i sig selv en kæmpeoplevelse, men det har jeg fortalt jer om så tit. Det, der gjorde dybest indtryk på mig, var indmarchen, hvor de mange, mange nationer under musik og brogede nationalitetsmærker, tusinder af drenge og mænd i forskellige uniformer, af forskellig race, førte deres faner frem som et synligt bevis på international venskab. Da kom også tyske og japanske spejdere for første gang efter den store krig, og de tilstedeværende blev et øjeblik tavse, så brød alle ud i taktfaste håndklap, en spontan og ægte følt velkomst til gamle kammerater, et tegn på god vilje et håb om forståelse mellem nationer.

Og vor internationale forståelse og venskab skal ikke begrænse sig til vore spejderkammerater, ligeså lidt som vort fællesskab herhjemme kun strækker til til vore spejderkammerater, men vi har som spejdere den store rigdom af venner, der, hvor de end møder os på jordkloden, genkender os, bare fordi vi, som de, er spejdere, og det er i sig selv en forunderlig dejlig ting. Hvor forunderligt og dejligt det er, vil jeg af mit ganske hjerte ønske for jer alle, at I må komme til at opleve snart.

Kat.

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea”
af Torben Wolff.

Eftertryk, også i uddrag, forbudt.

9. REJSEBEREV

Torresstrædet, i slutningen af sept. 1951.

Mens „Galathea” glider frem over et krystalblåt, solglitrende hav — i respektfuld afstand fra de lave, palmeklædte småøer og de skumrandede, dødsensfarlige koralrev her i Torresstrædet, verdens vanskeligste farvand, der ligger mellem Ny Guinea og Australien, er tiden kommet, hvor jeg kan finde stunder til omsider igen at prente spredte glimt fra vore talrige oplevelser i de sidste par måneder.

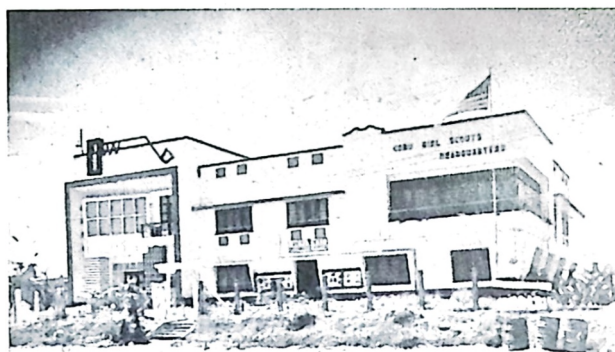
Cebu med de ungdommelige „studenter” —

Vi skiltes sidst i Cebu, byen på øen af samme navn. Som I (næppe) husker, hører denne ø til Philippinerne. Også byen Cebu, der tæller ca. 100.000 indbyggere, har lidt frygteligt ved luftbombardementer under krigen; genopbygningen synes at være foretaget med ophøjet foragt for orden og hensyn til helhedsvirkningen. Et morsomt træk i gadelivet er de mange småbitte, ponytrukne vogne, der gør det for taxa’er, og hvori seks philippinere og med lidt god vilje tre-fire nordboere kan klemme sig ind.

I betragtning af antallet af såkaldte „studenter”, der under opholdet i Cebu troppede op på „Galathea” for at blive vist rundt, må den almindelige oplysning være overordentlig fremskredet dér på stedet. Imidlertid giver man i Cebu begrebet „en student” en noget vid fortolkning, idet det omfatter skolebørn fra 8-10 års alderen og op-efter! Vi var nogle gange ved at fortvivle, når nye flokke på 50-100 unge, videbegærlige mennesker i alle aldre strømmede ombord, just som man — hæs af at sige det samme igen og igen og sveddryppende af at regulere færdslen — med et lidt anstrengt smil havde taget afsked med et andet hold. Imidlertid var der jo ikke andet at gøre end at gå på med krum hals, og det skal siges, at det var et taknemlig publikum — deres sorte øjne stod helt på stilke, når man præsenterede dem for en sønemann fra 10.462 m dybde ...

Kunstbegejstrede og fingernemme spejdere

Der findes en masse spejdere på Philippinerne. At de betyder noget i Cebu, fremgår klart af den omstændighed, at både drenge- og pigespejderne her har fået opført hver

deres imponerende spejderborg. I begge bygninger findes kontorer, mødesale, gæsteværelser til udenbys spejdere, der er på besøg, samt en rummelig festsal med en scene, hvis baggrund prydes af et stort maleri, malet af en spejder. Foran drengespejdernes bygning står en meget smuk statue. Den 2 m høje bronzefigur på toppen er modelleret og støbt af en ganske ung kunstner, der selv er spejder, ligesom soklen med den bronzerelieffer er fremstillet af spejdere.

Nu om stunder, hvor næsten alting er fabrikslavet, står den gamle husflid, specielt Cebu-øens berømte kurvefletningskunst, i fare for at uddø. Men også på dette område har spejderne ydet en stor indsats, og i troppe og patruljer videreføres de gamle traditioner. Her i mit lukaf står der en usædvanligt fin flettet papirkurv, som jeg fik foræret af distriktschefen til minde om besøget i Cebu.

Desværre traf jeg kun få spejdere, idet flere hundrede af dem benyttede week-end’en til træplantning oppe i bjergene bag byen. Overalt på Philippinerne forsøger man for øjeblikket at ophjælpe øernes naturlige muligheder for en forøgelse af fødeproduktionen ved rydning, opdyrkning, tilplantning, forøget husdyrhold o. s. v. Den philippinske spejderbevægelse er gået stærkt ind for denne plan. Foruden træplantning i bjergene har Cebu-spejderne travlt med anlæg af forsøgshaver, med hønsehold, opdræt af svin m. m. Omme bag de to spejderborge lå en hel lille zoologisk have med høns af alle mulige racer, ænder, kalkuner, svin og geder, og her lærte spejderne at passe dyrene, at bygge huse til dem o. s. v.

Philippinerdybet for allersidste gang ...

Efter Cebu foretog vi endnu en kort afstikker til Philipinergraven — eller „Ekkodalen“, som vittige hoveder har kaldt den p. gr. a. de omfattende oplodninger med ekko-loddet. Det blev den uigenkaldeligt sidste. Det lykkedes os omsider at få helt pålidelige temperaturmålinger og vandprover fra mere end 10.000 m, dybere end nogensinde tidligere. Vi havde også en slæbetrawl ude; men netop da alle de 12 km wire var spolet ud, og vi skulle have trawlen i bund, mistede vi ekkoet fra rendens flade bund — vi var kort og godt drevet ind på den ene af skrænterne. I fem timer sejlede vi rundt med 12.000 m wire slæbende efter os på jagt efter rendens bund, men ak forgæves. Vi måtte hale hjem og trøste os med de rige fangster, vi havde fået i forrige omgang.

Efter et ganske kort besøg på Mindanao, hvor vi land-satte et par danske videnskabsmænd, der skulle på et halvt års fugleekspedition på denne ø, samt kiggede lidt på en vældig ananasfabrik, der laver 300.000 dåser ananas om dagen (ahhh!), gik vi videre til en lille ø, Basilan, hvor vi købte gavntommer til skibet. Både i Sulusøen, som vi derefter passerede, og senere i Celebessøen fiskede vi en del på dybder fra 3-5000 m. Vi havde rige fangster, bl. a. af nogle sære, blege pølseorme, blinde fisk og en rød dybhavsreje, der endnu var levende, og som i mørke afgav hele skyer af et grønligt, lysende stof, et helt festfyrværkeri, der sikkert tjener til at blænde en eventuel angriber.

Officielt besøg i Indonesiens hovedstad

Vi var jo nu nået til den nye og meget unge stat Indonesien (tidligere hollandsk Indien), og næste anløbsplads var hovedstaden Djakarta eller Batavia, som den hed indtil for få år siden. Den ligger på Javas nordkyst i et lavt og sumpet terræn, og de mange kanaler, broer og gamle huse giver byen et umiskendeligt hollandsk præg. De kanaler var forøvrigt et helt kapitel for sig. Vandet var usandsynligt beskidt, men hvad gjorde det? De indfødte badede ugenerte i det og vaskede deres tøj deri, forrettede små og store ærinder deri — og fejede med en flot håndbevægelse rottelaget, der kom flydende med strømmen, tilside for at kunne skylle munden efter at have børstet tænder. —

Der er stadigvæk opstande rundt om i Indonesien, og end ikke på Java er der ro. I Djakarta var der udgangsforbud efter kl. 22 (indtil fornylig endda fra kl. 19), der var stadig undersøgelser af vogne og lastbiler for skjulte våben, og hele byen prægedes stærkt af militær. En tur ind i landet til den pragtfulde botaniske have i Bagor og bagefter et stykke op i bjergene foregik i store busser, der rasede af sted med 80-90 km fart. Foran korte to betjente på motorcykel og en jeep med soldater for at rydde vejen (!), og flyttede folk sig ikke hurtigt nok, knaldede revolverne. Den form for eskorte var der faktisk ingen af os, der brød sig om.

110 tjenere og 30 retter mad!

Den sidste dag i Djakarta fik alle vi madglade danskere fra „Galathea“ lejlighed til at stifte bekendtskab med javansk kogekunst. To medlemmer af den danske koloni inviterede på rijs-tafel på et af Østens fornemste hoteller, det vældige „Hotel des Indes“. Der var 150 gæster, hvoraf halvdelen var „galatheanere“ og to af de øvrige ministre i den indonesiske regering, så fint var det. Et stort orkester spillede en fejende march, og så skete det! På et tegn fra en meget dyrt udseende overinspektør kom 110 ens klædte, barfodede boy'er vandrende ind i fem lange rækker. Hver mand bar et eller to sølvfade, og hver af de fem rækker var alle disse fade med forskelligt indhold — ca. 30 retter alt i alt. Da forbidefileringen var slut, havde man trods al forsigtighed fået stablet et par antagelige bjerge op på sine tallerkener. Det meste var absolut ubestemmeligt, men smagte lige godt for det. Alt, hvad der var højrodt, brændte som saltsyre i halsen og var kun for viderekomne. Da bjergene var flyttet fra tallerkenerne ned i vore stakkels maver, kunne vi næppe rokke med ørerne; de hårdest medtagne søgte skyndsomt tilbage til „Galathea“, overmandet af en drøbende søvnighed.

Besøg hos indonesiske spejdere

Ved en reception ombord havde jeg truffet en ung indonesier, der hed Teuku Thajeb og var ansat i udenrigsministeriet. Han var spejder, tropsfører, og han inviterede mig hjem til sig en eftermiddag. Han havde samlet en hel del spejdere fra sin trop foruden et par ulveunger, en søspejderpatrulje, divisionschefen og nogle pigespejdere fra den trop, som hans kone leder. De var alle i uniform og meget ivrige efter at høre om spejdersport i Danmark.

I øjeblikket kæmper den indonesiske spejderbevægelse med store vanskeligheder. Allerede i 1912 startede de første hollandske troppe herude, og i 1917 grundede en javansk prins et indonesisk korps, der nu tæller 25.000 drenge- og 12.000 pigespejdere, altså flere end i henholdsvis DDS og DDPS. Efter at Indonesien havde erklæret sig uafhængigt i 1945, opstod endnu en lang række korps: et

Indonesiske saspejdere

muhammedansk, et kinesisk, et arabisk, et protestantisk, et katolsk o. s. v., ialt hele 13. Af alle disse er kun det hollandske internationalt anerkendt, fordi ikke alle førere i de andre korps arbejder på det grundlag, der blev angivet af Baden-Powell. Der er imidlertid stærke kræfter igang for at samle alle disse mange korps til een indonesisk spejderbevægelse, der vil komme til at tælle mere end 100.000 medlemmer. Man vil så kun søge om international anerkendelse for de afdelinger, der virkelig arbejder efter de retningslinier, der angives af det internationale bureau. I dette efterår samles lederne af alle de 13 korps til en konference i Djakarta, og så varer det forhåbentligt ikke længe, for også de indonesiske spejdere kan optages i verdensbroderskabet. I hvert fald kan jeg sige, at hvis alle de øvrige har det samme tolerante og sunde syn på tingene som Teuku og hans DC, vil vanskelighederne givet kunne overvindes.

Det næste store dyb udforskes

Syd for Java findes et meget dybt område, den såkaldte Sundagrav, der var vort næste mål. Ligesom i Philippiner-graven fandt vi her ved hjælp af ekkoloddet en dyb rende (mellem 7000 og 7300 m dyb) samt stejle sider, som betød en trusel for vor trawling. Og så begyndte det rigtige dybhavsfiskeri igen. Dag og nat snurrede det store trawlspil på agterdækket. Bundhenteren sendtes lodret de 7,3 km ned i det ukendte dyb — og kom op, første gang med 16 liter ler, anden og tredje gang aldeles tomt og fjerde gang med 25 liter ler og et fint bevaret, hidtil ukendt krebsdyr. Slædetrawlen gik ud to gange og kom hjem uden at have været i bund, og tredje gang manglede hele nettet, men de små skrabere, der er fastgjort til trawlrammen, havde fisket søpølser og muslinger. For første gang i havforskningens historie forsøgtes derpå fiskeri med en rigtig skovltrawl på dybder større end 4-5000 m. Den kom op fra de 7.300 m uden antydning af snoning og havde fisket meget fint: ca. 3000 små og en halv snes store søpølser, flere slags krebsdyr og som den største sensation den første bundfisk fra dybder større end 5-6000 m. Hermed er det bevist, at selv hvirveldyr kan tåle et tryk på op til knapt 7500 atmosfærer. Desuden havde vi hydrografi med måling af temperaturer, saltholdighed, iltindhold i vandet o. s. v. samt to mislykkede forsøg på at tage lange propper op af bundmaterialet ved hjælp af stødloddet. Sammenlagt fangede vi i Sundagraven på dybder større end 7000 m forskellige arter af dyr — et absolut tilfredsstillende resultat.

Bali — drømmen om en sydhavso

Allerede hjemmefra havde det været bestemt, at ruten ville komme til at gå gennem Balistrædet øst for Java. At sejle så tæt forbi denne berømte ø uden at aflægge den et omend nok så kort besøg ville simpelthen have været forbrøderisk. Det blev derfor besluttet at gøre ophold en en-

kelt dag; desværre måtte vi kaste anker så langt til søs, at besøget for en hel dels vedkommende kun blev af nogle timers varighed.

Men det lykkedes dog for os alle at få et indtryk af denne dejlige ø, der i så sjælden grad er begunstiget, både hvad angår frodighed og klima. For mere end tusind år siden foregik der til Sumatra, Java og de små Sudaøer en stærk indvandring fra Indien, men i middelalderen fortrængte muhammedanismen den gamle hindu-kultur — undtagen her på Bali, hvor den har fundet et fristed.

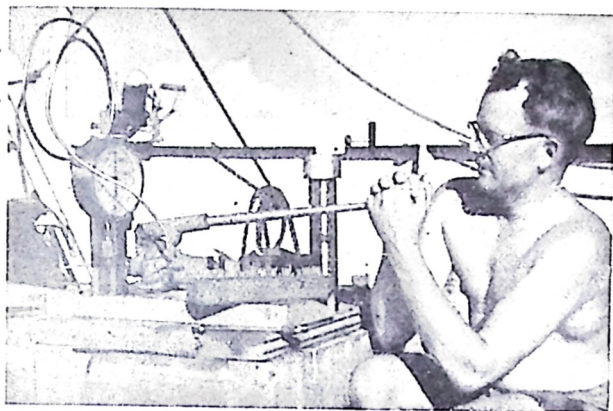
Religionen betyder kolossalt for balineserne. Overalt ser man de gamle, smukke templer, bygget af røde mursten og prydet med store sandstensfigurer og udskåret bjælkeværk. Men også dagliglivet præges af religionen. Kommer man ind gennem den smalle port i den høje stenmur, der helt omgiver en balinesisk bondegård, fanges øjet straks af en forbausende mængde dueslags-lignende små templer på høje pæle, et tempel for risdyrkningen, et for hønsene, et for svinene o. s. v.. Også disse hustempler er prydet med sandstensfigurer og rige udskæringer, og på en lille platform foran dem er ofte henstillet offergaver i form af blomster eller madvarer. Kunstfærdige og stærkt farvede udskæringer findes ligeledes på gårdens øvrige bygninger, der som en norsk bondegård er fordelt på adskillige småbygninger.

Havedderkopper og pindsvinefisk —

Der var krig mellem de lokale indfødte og javanske tropper på øen Celebes, og det gik livligt til oppe i bjergene bag byen. Der var dog intet i vejen for, at vi kunne gå ind og tanke olie, og vi fik også lov til at gå i land, mens skarptbevæbnede indonesiske marinesoldater passede på „Galathea“. Man stod sig nu ved at være tilbage ombord inden mørkets frembrud, for selv ved højlys dag risikerede man at blive bestjålet, således som det skete for to af de værnepligtige. —

Bortset fra et gammelt hollandsk fort med svære mure og en livlig handelsgade med særprægede turistvarer, var Makassar temmelig uinteressant, og vi forlod den da også hurtigst muligt for at gå østover, bound for Bandasøen, det tredje store dyb, vi har undersøgt i sommer. Undervejs passerede vi en lille vulkanø, Serua, på 800 m højde og med „røg i skorstenen“.

I Bandasøen, der med sine 7500 m er godt og vel så dyb som Sundagraven, nåede vi i den forholdsvis korte tid, der var til rådighed, slet ikke så lidt endda. To bundprøver (den ene dog tom) og en hydrografisk station med en stødlodsprøve, så vor amerikanske gæst, prof. ZoBell, ligesom i Philippinergraven og Sundagraven fik levende dybvandsbakterier til sine epokegørende undersøgelser; desuden et fint slædetrawlsræk og to træk med den store skovltrawl, der den sidste gang kom frygteligt sonderrevet op, men ikke desto mindre med en hel del dyr i maskerne, bl. a. verdens hidtil dybest fangede havedderkop. Desuden

Prof. Bell fra USA med sit højtryksapparat, hvori han kan udsætte Bakterierne fra de store dyb for et tryk lige så stort som det, de kommer fra.

havde vi både den magnetiske enkelt- og dobbeltkugle nede et par gange. De er begge helt tætte nu, selv om de dernede i dybet bliver udsat for et tryk på over 700 atmosfærer eller (for enkeltkuglens vedkommende) på 350 tons, hvilket svarer til vægten af ca. 100 elefanter!

Under fiskeri i overfladen ved projektor lys fangede vi som sædvanligt en masse blæksprutter, flyvefisk, svømme-krabber m. m., men derudover en aften baljevis af pind-svinefisk. Nede i vandet så de ud som almindelige fisk, men når de blev fanget i ketsjeren, pumpede de tarm-kanalen op med luft og blev kuglerunde med lange, syle-spidsse pigge strittende i alle retninger. Når de var slået ihjel, kunne vi med en lille sprøjte kunstigt pumpe dem op, fikserede dem med formalin og hængte dem til tørre. Et morsomt minde senere hen om natligt lysfiskeri i Banda-søen!

Blandt perlefiskere på Torsdagsoen

Nogle dage senere passerede vi (på en fredag!) Fre-dagsoen i den vestlige ende af Torresstrædet og nåede samme dag Torsdagsoen, der kun er et par kilometer på hver led. Det var ved slutningen af tørketiden, og nogle forblæste kokospalmer og delvis afløvede træer og buskad-ser søgte forgæves at dække over den solsvedne jords goldhed. Byen Port Kennedy var een stor rodebutik. Ste-nede, støvfylde pløjemarker med skrammelbunker af rustne olietønder, bølgeblik og gamle bildæk gjorde det ud for „gader“. Den spredte bebyggelse bestod dels af rigtig pæne bungalow'er og dels af de sørgeligste ronner af bølgeblik, forfaldne og ræverøde af rust.

Den indfødte befolkning består væsentligst af mela-nesiere, mørkhudede og sværlemmede folk, der kan være vanskelige at skelne fra negere, og fra enkeltes vedkom-mende fra — gorillaer! Blandt de hvide findes mange

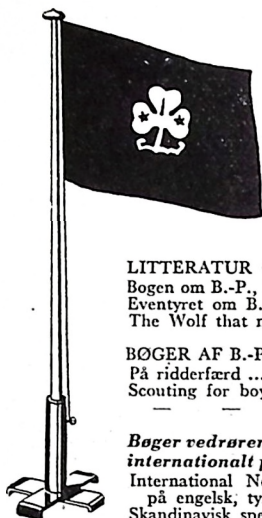
pæne, respektable mennesker, men også en hel del lykke-riddere og folk med fortid, som håber på den store ge-vinst ved perlefiskeriet, der har gjort Torsdagsoen berømt.

Idag er det romantiske gået af perlefiskeriet. Dykkerne er udstyret med hjelm og gummislange, og efter de syn-tetisk fremstillede perlers fremkomst er de ægte perler faldet i værdi. De betales dog stadig særdeles godt, og behovet for perlemor til knapper og andet er meget stort. Mellem år og dag fiskes der i hundredtusindvis af de pragtfulde, tallerkenstore perlemuslinger og de smukke, trekantede keglesnegle. Men det er et farligt job. Hvert år kræver dykkersygen, hajerne og „the groper“, en frygte-lig rovfisk med et gab som en ladeport, deres part af de indfødte perlefiskere. Men så længe perlemorsknapperne i skjorterne ikke er blevet afløst af plastic eller lignende, vil sorte melanesiere og brune malayer dykke ned fra de små perlefiskerskonnerter dernede i Torresstrædet og fra koralrevene hente nye hundredtusinder af muslingers skinnende perlemor op — til forsendelse til alverdens knapfabriker. —

Perleopkoberen på Torsdagsoen med perler til tusinder af kroner stykket.

Februar måned 1952

Til den internationale pigespjederdag

LITTERATUR OM B.-P.

Bogen om B.-P., Reynolds	6,50
Eventyret om B.-P., E. Th. Bjørn	5,75
The Wolf that never sleeps, engelsk	4,00

BØGER AF B.-P.

På ridderfærd	7,75
Scouting for boys, engelsk	2,50
— — — — — dansk	5,50

Bøger vedrørende

internationalt pigespejderarbejde

International Notebook med spejdergloser på engelsk, tysk, fransk og svensk	2,75
Skandinavisk spejderordliste	0,75
Painting Book med pigespejderuniformer fra hele verden	3,50
"Be prepared", den engelske pigespejder- håndbog	5,75
Pjece om verdensspejderbevægelsen, engelsk	0,75

Gaveidéer

til spejderkammerater

Baden-Powell-relief	3,00
Bronzetreklover	3,50
Verdensflag på stang	3,50
Billede af B.-P., farvelagt	0,75
Internationalt cykelflag	1,75
Gavenål	0,95

Vi har også et kort med verdenspigespjederlaget med forklarende tekst	0,15
Hjælpefondsmærkater med verdensemblemet	0,10
Har du verdenspigespjederemblemet i emaille på din uniform?	2,25

Vi har atter

bælter og bæltespænder på lager!

Bliver det rigtig vinter, så husk, at depotet fører de
gode skistouler i Alsboe og Wedela og de helt rig-
tige blå skibenklæder i spidsfacon.

Har du fået

pigespejderlommebogen 1952?

Ellers kan den endnu fås på depotet 2,85

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøgade 199, Odense.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

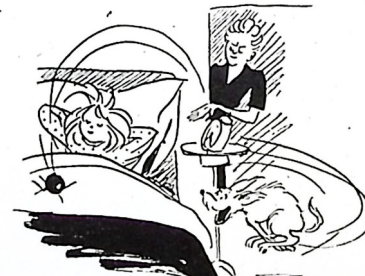
Sov sødt barnlille
endnu et minut,

med urets kimen
er det jo slut!

I hvert fald nu:
Af sengen herat!!

Nu tror jeg det med hendes
slummer er slut!!!

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 31. januar

40008

REGISTER TIL „PIGESPEJDERNE”

34. ÅRGANG * 1951

Forskelligt

Bedste salg af „Spejderjul”	22
Boganmeldelser	78, 114, 131
Dronning Ingrid har været spejder i 15 år	35
Fælles nordisk tegnekonkurrence	28, 109
1. marts	19
Kære spejder. (Om Sct. Georgsdag)	34
Kære spejdere	2, 18, 50, 66, 82, 106, 122, 138
Løsning på konkurrence	7
På civilforsvarsskole i Nysted	30
Tinka	10, 31, 47, 67, 77, 93, 114, 132, 156

Fortællinger og lign.

Bisvärmen och Trollögat	101
„Galathea”	11, 41, 58, 74, 116, 131, 152
God—bedre—bedst	107
En historie om spejderlovparagraffer	141
Hvordan laver man et eller andet bedst	38, 51, 71
Jeg ved alt om hvide mus, skildpadder og dværghøns	125
Johan	147
Jule-good-turn	150
Lige før jul	139
Robert Baden-Powell's liv og levned	12, 29, 45, 57, 79, 97, 128
Vi har talt om noget, vi måske kunne gøre bedre ...	129

Instruktivt stof

Lejrspøt: Forberedelser til korpsejren	24, 52, 69
Seniorarbejde: Nu skal I ud at trave seniorspejdere...	113
Woodcraft:	
Anvendelse af træsorterne	123
Naturen i oktober	110

Internationalt

Amerika. Hilsen, håndslag og beretning fra Dicksen...	44
Finland. 2. Absalon tropes finlandstur. 5000 eventyr-	
lige km på 17 dage	111
(Den) nordligste og sydligste trop i verden er blevet	
pennevenner	6
Our Chalet, Jul på	27
Postbox	6, 26, 63, 79, 109, 148

Salzburg, Jamboréen i	110
Skotland. Indbydelse til lejr	31
Spejdernyt udefra verden	26
En svensk, norsk, finsk og dansk spejder svarer på de	
samme spørgsmål	8
Thinkingday	3, 4, 5
Udvikling af den internationale forståelse	36

Hjælpearbejde

Giv af jeres overflod. Tøj til baltere	26
Red Barnet vil gerne i forbindelse med seniorspejdere	57

Korpset

Korpslejren:	
Drømmebilleder	20
„For vi er pionerer på Rohden —“	84
Foto-konkurrencen. Billeder fra Rohden	89
Jeg elsker hver dal, hver banke. Egnen omkring	
Rohden	67
(En) korpsejre bygges op	83
Og dagene gik	98
(Et) sommerbrev fra spejderlejren ved Rohden	85
7 interviews. (Om korpsejren)	94
Ved Jyllands kyst, ej langt fra byen Vejle	41
Korpsturneringen og Kongepokalen	53, 82, 90, 92
Spejderløftet og spejderloven	66
Spejdernyt	31, 109
Troppe:	
Horsens	56
Nyborg	62

Månedens vers	2, 18, 34, 50, 106, 122, 138
---------------------	------------------------------

Noder og sange

Ny nordisk fælles pigespejdersang	39
Peace of the river	78

Personalia

Udnævnelser til patruljefører etc.	14, 26, 37, 63, 79, 97, 109, 156
Lils bryllup	91

